

Overweging Pinksteren

Gesloten deuren, bang, bij elkaar en dan ... dan komt die Geest.

Hoe en wat, is niet in woorden te vatten.

Roeach, vurige tongen, allemaal verbeeldingen van die Geest maar hoe de er nu uitziet, niemand heeft hem ooit gezien.

Maar er gebeurde toen wel iets en hopelijk gebeurt er vandaag op dit Feest van Pinksteren van die Geest ook weer iets, iets in ons.

De leerlingen gaan naar buiten en beginnen vol van die geest, heel geestdriftig te vertellen over Gods grote daden.

Ik denk niet en verwacht ook niet dat wij dadelijk allemaal naar buiten rennen en datzelfde gaan doen. Wij zijn niet zo opzichtig, lopen niet zo te koop, met ons geloof, wat misschien wel jammer is. Misschien mogen we wel wat meer uitdragen in wie en wat we geloven buiten onze kerkmuren.

Werkt die geest dan niet in ons, is zijn kracht na 2000 jaar wellicht uitgewerkt, zo kun je jezelf dan afvragen.

Nee, nee en nog eens nee en dat bewijst dat verhaal van Anna Damas. Onzichtbare liefde, een stille dienst, kleine dingen die mensen aan elkaar doen zoals glasscherven opruimen op het fietspad voor anderen. Een kleine nietszeggende daad maar waarom doet iemand dat, waarom doet u dat misschien of u.

Of zoals Anna schrijft mensen die iets voor je doen, mensen die je niet eens kent, zomaar zonder te verwachten dat je ze dankjewel kunt zeggen. Hoe vaak overkomt je dat niet dat iemand iets voor je gedaan heeft zonder dat je er om gevraagd hebt.

Zou dat wellicht dan toch te maken hebben met die Goede Geest die in ons huist. Die Geest die ook in die Jezus uit Nazareth huisde en ook hem aanzette tot goede daden. Die Geest die hem een taal liet spreken die iedereen verstond.

Ze verhaalden over Gods grote daden en iedereen verstond hen. Misschien hebben ze wel niet staan schreeuwen of prediken op straat want in Handelingen staat ook: de mensen verwonderden zich over hoe zij leefden: ze deelden alles samen en wellicht is dat wel door die Geest geweest dat zij dat deden. Is dat schreeuwen er helemaal niet geweest maar zat het vooral in hoe ze leefden, hoe ze met elkaar omgingen.

Zou die Geest dat vandaag ook nog kunnen doen: ons aanzetten tot een leven in liefde en verbondenheid en dat mensen zien: kijk hoe ze leven, ze delen alles samen, ze hebben iets voor elkaar over, ze helpen elkaar en zijn elkaars broers en zussen.

Zou die Geest dat vandaag ook nog kunnen doen: ons aanzetten tot mensen die elkaar verstaan.

Kan die geest ons ook aanzetten tot onzichtbare liefde, tot stille diensten aan elkaar waar Anna het over had?

We bidden dadelijk: Ik geloof in de Geest van vrede en eenheid, die ons dezelfde taal doet spreken, die overal mensen in beweging zet en ook ons zal begeleiden op de weg naar het licht.

Mag dat wat wij daar bidden in ons werkelijkheid worden.
Amen.